

burde statsministeren dog trods alt kunne huske.

Men statsministeren har jo selv erkendt, at terrorismen er taget til efter besættelsen af Irak. Det er en konstatering; vi påpeger det bare. Statsministeren har undervejs erkendt det, men har svært ved at fastholde erkendelsen, fordi erkendelsen af, at den førte politik har skabt mere terrorisme, også betyder, at man nødvendigvis må have en refleksion over: Er det den rigtige strategi, som medfører en stigende utilfredshed i den irakiske befolkning og en stigende utryghed blandt danske soldater med de psykiske følger, det giver? Det er et meget, meget stort ansvar, regeringen påtager sig, og jeg kan godt forstå, at statsministeren er bekymret og ikke rigtig tør svare på det.

Vores ønske med spørgsmålene her er ikke, at statsministeren skal erkende det her for åben skærm, men at statsministeren trods alt i en stille stund prøver at reflektere over, om det er den rigtige strategi, og måske prøver at anlægge en anden strategi, så vi kunne få bedre forhold for de danske soldater og en mere velvillig, støttende irakisk befolkning.

Kl. 15.10

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Lad mig bare gentage, hvad jeg nu flere gange har sagt: Når vi og de andre lande i koalitionen stadig har soldater i Irak, så er det, fordi den irakiske regering har bedt os om det; det er, fordi FN har bedt os om det og der er bakket op med et FN-mandat. Det er baggrunden for, at vi er der.

Så er jeg altså nødt til igen at sige til hr. Ole Sohn, at der ingen sag er, der intet formål er, der kan forklare, forsvare, begrunde eller undskylde terror og drab på uskyldige mennesker.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Hr. Villy Søvndal som medspørger.

Villy Søvndal (SF):

Når man kender statsministeren godt, når man ved, hvad statsministeren kan på sine gode dage her i Folketingssalen, så bliver det også meget tydeligt, når statsministeren er rigtig trængt. Og det er ikke, fordi jeg har ondt af statsministeren, for sådan er politik jo.

Men undskyld mig: Det er lidt ynkeligt at opleve det, når man står med en undersøgelse, der så klart dokumenterer, at ikke en eneste af statsministerens hidtidige begrundelser holder. Der

var ingen masseødelæggelsesvåben i Irak; det er ikke noget, vi tror, det er noget, vi ved i dag. Der var ingen internationale forbindelser til terror; det er ikke noget, vi tror, det er noget, vi ved.

Når vi så påpeger, at den politik, statsministeren sammen med sin gode ven Bush har dirigeret, har ført til en eksplosion i terror, og beder statsministeren reflektere over det, så er statsministerens svar at angribe SF. Er det ikke for ynkeligt? må jeg spørge statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, for der er ingen sammenhæng mellem det, SF siger, og det, SF gør. Det er det, jeg nu har påvist flere gange i dag; SF siger et, og SF gør noget andet eller gør ingenting. Det er en fuldstændig gratis omgang; det er svært at tage helt alvorligt. Jeg synes, denne sag er for alvorlig til den form for polemik, fordi det jo drejer sig om det dybt alvorlige at hjælpe befolkningen i Irak med at skabe et demokrati.

Jeg synes, det er beundringsværdigt, at den irakiske befolkning i så stort tal er mødt op til stemmeurnerne for at stemme ved et parlamentsvalg i januar og stemme ved en folkeafstemning i oktober for med meget høj valgdeltagelse dermed at trodse terroristerne. Jeg synes, at i stedet for at vende den irakiske befolkning ryggen, hvad jeg får indtryk af at SF vil, bør vi hjælpe den irakiske befolkning med at udvikle det demokrati så meget mere, som det sker på opfordring af FN.

Villy Søvndal (SF):

Nu er det jo sidste runde i dette spørgsmål, jeg får, og jeg er derfor ikke så meget i tvivl om, at statsministerens afsluttende replik, hvortil jeg ikke har muligheder for at svare, vil være endnu et meget hårdtslående forsøg på at skyde skylden på SF for den misere, regeringen har skabt i Irak.

Jeg synes alligevel, at dagen i dag har været god. Der er kommet i hvert fald to sikre indrømmelser, måske endda tre.

Den ene er, at statsministeren i et af de tidligere svar indrømmede, at terroren er vokset. Når man kender statsministerens natur, er der grund til at kvittere for en sådan indrømmelse. Det er en af de sjældne dage i Folketinget.

Den anden indrømmelse er, at sikkerhedssituationen ikke, som statsministeren ellers sagde i den første time, er forbedret, men forværret. Det kom vi frem til kl. 14.42, da statsministeren